

Слово сталось тілом...

Той із нас, хто виріс у традиціях неформальної чи домашньої молитви, навряд чи оцінить ті зміни у ставленні людини до божества, які приніс євреям Ісус. Індійці приносять жертви в храмі. Схилені на коліна мусульмани кланяються так низько, що торкаються лобами землі. У більшості релігійних традицій страх – дійсно превалююча емоція під час навернення людини до Бога.

Безумовно, у євреїв страх був нерозривно пов'язаний з поклонінням. Палаючий кущ Мойсея, розпечене вугілля Ісаї, неземні видіння Езекіїля – мужа, «удостоєного» прямого спілкування з Богом, який думав, що піде або обпаленим, або ж наполовину скалеченим, як Яків.

Це були Божі обранці. Діти євреїв також чули історії про святу гору в пустелі, яка ставала фатальною для кожного, хто доторкався до неї. Вони знали: якщо ви неправильно поведетеся з ковчегом заповіту, то загинете; неналежно увійдете у святе святих – не вийдете звідти живими.

Для тих, хто відгороджував у храмі вівтар для Бога і уникав проказувати вголос Його Ім'я, з'явлення Бога у вигляді немовляти в яслах виглядало більш ніж дивно. Навряд чи можна уявити собі щось менш священне, ніж новонароджений, якого сповили, ручки й ніжки притиснувши до тіла. В Ісусі Бог знайшов спосіб налагодити з людиною контакт, який би не викликав у неї страху.

Я глибше зрозумів сенс втілення, коли придбав акваріум з морськими рибами. Утримувати такий акваріум, як я зрозумів, справа не з легких. Мені навіть довелося завести невелику хімічну лабораторію, щоб слідкувати за вмістом нітратів та аміаку. Я домішував у воду стільки вітамінів, антибіотиків, різних добавок та ферментів, що можна було змусити рости й каміння. Я фільтрував воду через скловату і деревне вугілля, а потім опромінював її ультрафіолетом.

Ви можете подумати, що за всю затрачену на це енергію мої риби щонайменше мали б бути мені вдячними. Та ба. Щоразу, коли моя тінь падала на акваріум, вони ховалися в найближчу мушлю. Єдиною емоцією, яку вони проявляли стосовно мене, був страх. Хоча я підіймаю кришку і даю їм їжу тричі на день, вони ставляться до кожного мого візиту як до безсумнівного наміру їх помучити. Я не міг переконати їх у щирості своїх намірів.

Для своїх рибок я був божеством. Я був надто великим для них, мої дії були для них неосяжними. Моє милосердя вони розглядали як жорстокість, мої спроби зберегти їх здоров'я – як шкоду. Я почав розуміти, що для того, щоб змінити їхнє сприйняття, мені потрібна певна форма втілення. Мені довелося б стати рибкою і говорити з ними зрозумілою для них мовою.

Людину, яка стає рибкою, неможливо порівняти з Богом, Який стає Немовлям. Та все ж, відповідно до Євангелія, саме це й сталося у Вифлеємі. Бог, Який створив світ, набув форми всередині нього, подібно до того, як художник може зобразити себе на картині чи драматург отримати роль у власній п'єсі. Бог написав сценарій, у якому використав реальних людей на сторінках реальної історії.

Слово сталося тілом...

Філіпп ЯНСІ.

Християни – найбільш переслідувана релігійна група у світі

Майже 80% актів дискримінації на релігійному ґрунті скоюється сьогодні у світі проти християн.

Такі дані доповіді британської організації Aid to the Church in Need, опублікованої нещодавно. Дані для доповіді збиралися протягом останніх двох років.

«Величезні регіони ризикують залишитися взагалі без присутності християн. У першу чергу, це стосується країн Близького Сходу та Північної Африки. В Ірані християни може повністю зникнути через п'ять років, якщо ситуація не зміниться. Християни масово покидають ці регіони в результаті «релігійних чисток», – йдеться в доповіді.

У доповіді наголошується на тому, що християни – найбільш переслідувана у світі релігійна група. 80% всіх випадків дискримінації на релігійному ґрунті у світі сьогодні чиниться стосовно християн.

Прем'єр-міністр Великої Британії Девід Кемерон звернувся до англійського парламенту з листом, в якому наводить дані доповіді.

«Ніхто не повинен жити в страху через належність до віри. Саме тому британський уряд зобов'язується зробити все для сприяння дотриманню релігійних свобод в країні і в усьому світі.

Ця доповідь – голос тих, хто сьогодні змушений мовчати, тих, хто перебуває у в'язницях через

свої релігійні переконання, тих, хто нині далеко від дому в пошуках притулку. Але тепер не час для мовчання. Ми всі повинні боротися за мир, в якому нікого не переслідували б за віру», – передає слова Кемерона CBN.

НХС.

Почуймо Його!

Те, що відбувається у світі, жахає. Хочеться жити із зав'язаними очима і заткнутими вухами, щоб не спостерігати день у день кричущу несправедливість. Терор, вбивства і насильство, страшні нещастя і підступні хвороби. Припинення і страждання людства. І щоденні повідомлення про це в засобах масової інформації.

І за всім цим криється свинцевий страх перед майбутнім. Тільки Росія і США мають у своєму розпорядженні такі запаси ядерної зброї, що блідне будь-яка фантазія. Воістину, світ зійшов з розуму. Він наповнений стражданнями, які люди спричиняють один одному. Починаючи з наклепів і ненависті в сім'ї і на службі і закінчуючи голодом і війною. «Людина людині – вовк», – сказав великий англійський філософ і державний діяч Томас Гоббс (1588-1679). Світ наче вивернувся навиворіт. А Бог мовчить.

Та чи справді мовчить? Ні, Він не мовчить, Він говорить, Поки що говорить. Говорить через Своє Слово. І являє Себе людям в Сині Своєму, Ісусі Христі.

Відтоді, як у наш світ прийшов Ісус Христос, ніхто не може сказати, що Бог мовчить. Почуймо Його голос.

Про сенсаційну знахідку легендарного біблійного міста Содом оголосила команда археологів з Південно-Західного університету Святої Трійці в Нью-Мексико.

Заява зроблена після десяти років розкопок, які команда вчених під керівництвом Стівена Коллінза проводить в Йорданії. Залишки стародавнього міста знайдені в регіоні Таль-ель-Хамман на березі річки Йордан. Що це за місто, досі було невідомо. Аналіз показав, що воно існувало в період з 3500 по 1450 роки до нашої ери. Тобто в часи, описані в Старому Заповіті.

За словами Коллінза, з великою часткою ймовірності можна вважати, що це Содом – місто, яке, згідно з Біблією, було знищене разом з Гоморрою. Про це свідчать не тільки вік міста, але і його розташування, а також розміри. Вони багато в чому збігаються з біблійним описом.

Знахідки свідчать також про те, що жителі вели активну торгівлю і не відчували браку у воді та їжі. Дослідників вразили величезні будівлі. Наприклад, місто оточували стіни, заввишки десять метрів і завширшки сім. Вони були складені з гігантських блоків.

Археологи знайшли свідчення того, що після багатовікового процвітання місто з незрозумілих причин було в поспіху покинуте.

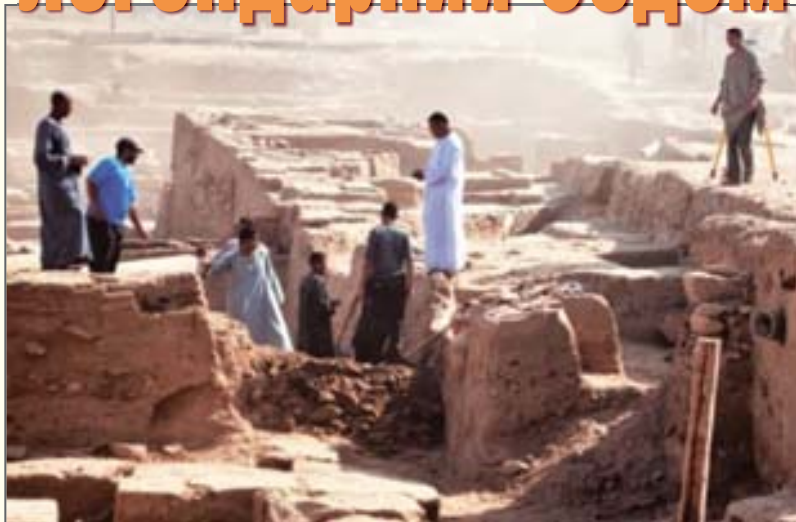
Звіт про дослідження був опублікований в журналі Popular Archaeology і викликав чимало відгуків, включаючи критичні.

Річ у тому, що вчені довгий час не вірили в існування Содому і Гоморри, вважаючи їх вигаданими. Багато хто і нині так думає. Однак інших згадок про знайдене місто, окрім біблійного опису, археологи не знайшли.

«Якщо вірити в реальне існування Содому, то це він і є», – вважає Стівен Коллінз.

НХС.

Археологи знайшли легендарний Содом

Притча про злочинних винарівів

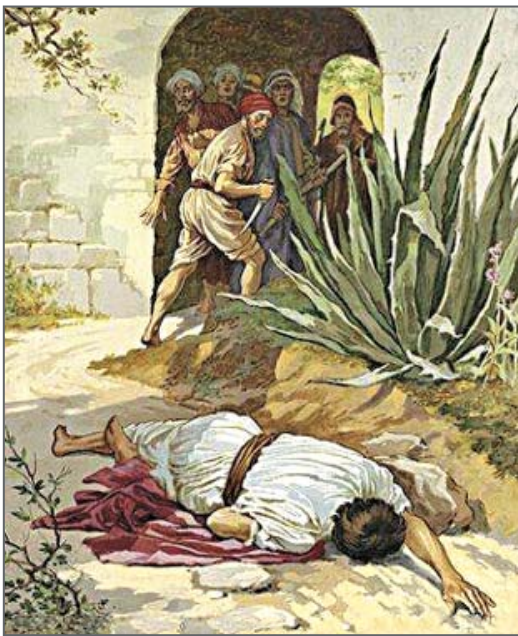
Притча Христа про виноградник (Мт. 21:33-41) – найсумніша притча, яка змальовує нам жорстоку правду про людський рід. Це притча про те, як Господь стукає до людей, чекає, що вони відгукнуться, посилає Своїх вісників і посланців. Проте люди не хочуть їх прийняти, не бажають слухати, повстають проти них, аж до того, що повстають на Самого Сина, посланого небом.

Але ж господар з цієї притчі не просто послав своїх слуг до виноградника. Він чекав, що робітники, які трудилися у винограднику, віддадуть якісь плоди своєї праці своєму володарю, пану, тому що ні земля, ні виноградник їм не належали.

Так само й нам усе дане, але ми не володіємо тим, що маємо. І саме життя нам дане. Ми його нині маємо, а завтра можемо втратити. І здоров'я нам дане. І багато з того, що ми маємо, нам не належить, це дар, який можна втратити. Божий дар! І ми повинні його примножувати й щось повернути Тому, Хто нам це дав.

І от сумне видовище: приходять слуги, а їх б'ють і виганяють. Замість вдячності й повернення боргу – жадібність, лінощі, жорстокість... І це стосується не тільки давніх часів, а й будь-якого часу. Коли читаємо про життя служителів Божих, чи то пророків у Старому Заповіті, чи апостолів, подвижників у Новому Заповіті – це ті нечисленні, хто справді був посланий розбудити людей, нагадати їм про небо, сказати: доки будете спати, нидіти, відходячи безплідно? Скільки часу Господь чекатиме від вас плодів?

І ось ці люди, які пробуджували в нас совість, завжди

зустрічали найбільше озлоблення. І Сам Господь стоїть на чолі страдників і знедолених на цій землі. Він Сам був неприйнятним Страдником, Якого не зрозуміли.

Ця притча стосується кожного, тому що не тільки до Своєї Церкви Господь звертається і посилає посланців, але й до всього роду людського, до кожного з нас. Він постійно

стукає й просить. Він постійно говорить: «Прокинься, встань, доки житимеш, як у напівтемряві? Доки будеш грузнути в гріху, як у болоті?».

І всі важкі обставини нашого життя чи, навпаки, якісь надзвичайні, благодатні, благословенні хвилини, якісь особливі просвітлення, які нас відвідують під час молитви, – усе це означає, що Господь нас кличе, що Він бажає, аби ми принесли Йому свої плоди, своє серце.

І як гірко буває Йому, коли ми цих знаків не розпізнаємо, коли один за одним ці знаки Божі до нас приходять даремно, і ми чинимо точнісінько, як оті жорстокі й лініві раби: Бог кличе, ми вимагає, а ми стоїмо, повернувшись до Нього спиною...

Ось про що ця притча. І якщо сьогодні ми не хочемо опинитися у становищі цих байдужих рабів, які були відкинуті, поміркуюймо, якими нас бачить Господь, що Він про нас думає? Що Він думає про нашу молитву? Чи бачить Він, що ми завжди прагнемо спілкуватися з Ним? Чи, навпаки, ми розглядаємо молитву як важкий гніт: так, за звичкою, щось швиденько пробурмочемо вранці, увечері щось пробурмочемо на сон грядущий – і все.

Господь бачить наше серце, Він знає, які ми були рік тому. Чи бачить Він, що ми змінилися, зробили кілька кроків Йому назустріч?

Він знає наше ставлення до людей, з якими ми живемо. Подумайте про це. Нехай це буде для вас суворим нагадуванням. Адже перед людьми ми можемо видаватися кращими, ніж насправді, можемо ходити в маскарі, можемо зображати з себе все що завгодно. Але Господь бачить наше серце до дна. Який же осуд Він внесе нашому серцю сьогодні?

Тому-то Слово Господнє є не тільки словом потіхи, не тільки словом схвалення й любові, але й словом застереження, щоб захистити нас усіх від зла й загибелі вічної.

Олександр МЕНЬ.

Конституція України повинна спиратися на моральні цінності

Керівники релігійних об'єднань України визначили свою позицію щодо конституційного процесу та низки законодавчих ініціатив, які викликали резонанс у суспільстві.

Дискусія відбулася в ході засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій 19 жовтня 2015 року, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Після аналізу напрацювань Конституційної Комісії глави конфесій вирішили, що неприйнятними є пропозиції до проекту Конституції України, які підривають законодавчі основи традиційної сім'ї як союзу чоловіка та жінки, а також усувають моральні запобіжники у реалізації прав і свобод громадян.

Традиційні моральні цінності українського народу повинні залишатися в основі Конституції України, вважає Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій.

У цьому контексті присутні заслухали доктора юридичних наук Василя Кос-

тицького, який презентував базовану на теолого-соціологічній теорії права редакцію Конституції України, розроблену в очолюваному ним Інституті законодавчих передбачень і правової експертизи.

Рада Церков обговорила також проблематику вільного володіння зброєю та трансплантації органів. Учасники засідання обмінялися думками щодо ініціативи запровадити право на вільне

володіння вогнепальною зброєю. Однак, як і загалом серед громадськості, єдиного погляду на це питання не було через різні теологічні підходи у членів Ради. Тому глави конфесій вирішили довірити це питання на розсуд широкої громадськості та законотворців.

Перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань охорони здоров'я Оксана Корчинська розповіла

членам ВРЦіРО про законодавчі ініціативи в сфері трансплантації органів та інших анатомічних матеріалів людини.

Глави Церков і релігійних організацій визначили, що на фоні позитивного ставлення до донорства органів як способу благодійності та жертвовності з боку донора стосовно тієї людини, яка може отримати цю допомогу, абсолютно неприйнятно є торгівля органами. На думку ВРЦіРО, на законодавчому рівні повинна бути гарантована «презумпція незгоди» на потенційне донорство, щоб це було добровільне рішення людини, її свідомий вибір.

Тобто трансплантація органів та інших анатомічних матеріалів людині повинна бути можливою лише за умови свідомої прижиттєвої згоди донора, зафіксованої в письмовій формі.

Крім цього, за участі представників Департаменту у справах релігій і національностей Мінкультури України члени ВРЦіРО обговорили формат взаємодії з органами влади для більш ефективного і оперативного розв'язання питань у сфері державно-конфесійних відносин.

Засідання завершилося передачею головування у Всеукраїнській Раді Церков і релігійних організацій до старшого єпископа Української Християнської Євангельської церкви Леоніда Падуна. Відповідно до Положення ВРЦіРО, головує на засіданнях члени Ради по чергово.

ПРО ДУХ МОЛИТВИ

Дух молитви – це ніжний і чистий Дух, подібний до білосніжного, лагідного голуба. Він часто не знаходить місця спокою для Своїх ніг. На довгий час Він опускається на чисті місця, де не боїться забруднитися брудом цього світу. Блаженний той, хто, подібно Ноеві, з любов'ю простягає свою руку назустріч цьому небесному Віснику, щоб прийняти Його до тихого ковчега свого захованого від світу серця. Дух молитви – Святий Дух!

Тільки та з наших молитов знаходить прихисток в оточеному світлом престолі, яку Ти підносиш на Своїх крилах. Які недосконалі, не святі, неправдиві та несправедливі наші молитви, якщо їх розглядати у світлі Божого судження! Що робив би святий, непорочний і праведний Бог із нашими жалюгідними втворами, якби Ти, о Святий Дух, не підтримував нас невимовними зітханнями!

Дух молитви – блаженний Дух. Там, де ми з плачем та тремтінням схиляємося в поросі, з глибоким болем відчуваємо перед Богом своє безсилля, – Ти приходиш і підкріплюєш смиренних.

Дух молитви – Дух усновлення! Вітцівська любов і дитяча довіра – дорогоцінне поєднання. Говорити «Авва, Отче» – вище хвали серафимів. О, Дух молитви, прийди до нас, і нехай наше серце буде домом молитви!

Прожени у святому гніві мініялів і торгашів. І коли храм Господній буде знову чистим, а дух осудження і турбот, невір'я та непримирнення, дух цього світу, дух грошоловства залишить священне місце, – Сам запали Своєю рукою палаючий вогонь, гідний горіти на жертвнику небесного храму.

Молитва і гріх не сумісні. Якщо є молитва – гріху нема місця, і якщо є гріх – молитви місця нема.

(З книги Чарльза Сперджена «Увійди до святилища»).

Підготувала Лідія ГОРОШКО, м. Клівленд.

Про вплив телевізора

Якщо неупереджено подивитися на сучасне релігійне життя, то побачимо, що на останні оази насувається пустиня. У давнину центром сім'ї було домашнє вогнище. Потім ним став стіл, за яким збиралися всі рідні після трудового дня. Там вони не тільки трапезували, а й читали Святе Писання. Тепер таке місце зайняв телевізор.

Стародавні греки говорили про духа дому, який навівав людині страшні думки; стародавні слов'яни вірили в домовика, що мучив жителів дому нічними жахами. Домашній дух нашого часу цілком матеріалізований – це телевізор.

Кожна людина – неповторна індивідуальність. А телевізор інфікує і знеособлює людей. Телевізор пропонує одну й ту саму поживу десятиам мільйонів людей.

З екрана на нас ллється потік абсолютно негативної інформації – про чергові теракти, катаклізми, вбивства, революції. Це перетворює наше життя на океан проблем, з яких ми випливаємо лише тоді, коли вимикаємо телевізор.

Артем ПРИСТУПА, «Слово вчителю».

Громадська рада звернула увагу Мінкультури на проблематику альтернативної служби

Комісія у справах релігій Громадської ради при Міністерстві культури України склала перелік проблемних питань у сфері забезпечення конституційного права на альтернативну службу.

Цьому питанню було присвячене засідання Комісії, яке відбулося 20 жовтня 2015 року під головуванням виконавчого директора ІРС Максима Васіна в приміщенні профільного Департаменту, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Учасники засідання звернули увагу на наступні недоліки:

- відсутність юридичної процедури направлення віруючих громадян на альтернативну (невійськову) службу під час мобілізації;

- складнощі з реалізацією цього права, що виникають у членів незареєстрованих релігійних громад;

- застарілість затвердженого урядом Переліку релігійних організацій, вивчення яких не допускає користування зброєю;

- відсутність законодавчої норми про звільнення священнослужителів від мобілізації на військову службу.

Зважаючи на те, що питання альтернативної (невійськової) служби перебувають здебільшого у компетенції Міністерства соціальної політики України, Комісія вирішила звернутися до Кабінету Міністрів України з проханням скоординувати роботу Мінсоцполітики, Міноборони та Мінкультури задля остаточного розв'язання означених проблемних питань.

Задля цього Комісія у справах релігій Громадської ради при Мінкультури пропонує Уряду винести питання мобілізації священнослужителів та забезпечення права на альтернативну (невійськову) службу на розгляд Комісії з питань забез-

печення реалізації прав релігійних організацій при Кабінеті Міністрів України.

Члени Громадської ради обговорили також інші актуальні питання роботи Мінкультури та законодавчі ініціативи з

релігійної проблематики з директором Департаменту у справах релігій і національностей Міністерства культури Андрієм Юрашем та іншими спеціалістами Міністерства.

Притчі про притчі

одного разу влітку не помітив, як на гілці яблуні висить ще одна пляшка, а у ній росте яблуко.

Пізніше це «відкриття» стало ілюстрацією до того, як впливати на дітей. Повчання, яке отримують молоді люди, не повинне бути довгим і сухим. Якщо воно буде цікавим і захоплюючим, то привабить слухачів, а не відштовхне, створивши упереджене ставлення до релігії.

Притчі – один із засобів, які можуть застосовувати батьки, учителі, викладачі й вихователі, щоб доступно й цікаво передати дітям Божу істину. Адже саме так премудрий Соломон навчає дітей у Книзі Приповістей. Чого варті хоча б урок про ліноха!

«Лінивий говорить: «Лев на дорозі! Лев на майдані!». Двері обертаються на своєму чопі, а лінивий – на ліжку своїм. Свою руку лінивий стромляє до миски, та піднести до рота її йому тяжко» (Пр. 26:13-15).

Коли краще мовчати, ніж говорити

Премудрий цар Соломон казав: «Як волочаться ноги в кульгавого, так у безумних устах приповідка» (Пр. 26:7); «Як терен, що влізе у руку, отак приповідка в устах нерозумного» (Пр. 26:9).

Виявляється, існує категорія людей,

яким краще мовчати, ніж говорити притчами. Притчі з їхніх вуст приносять нестерпний біль, подібно тернині, що «сидить» у тілі. Або сприймається як вада, що викликає відразу, співчуття чи насмішки.

Як же характеризується така людина? Безумний, або нерозумний. Це стан серця, яке обмежене розумом. Це серце, яке хибно тлумачить реальність життя і намагається жити всупереч законам «земного тяжіння» (розумним правилам життя).

Пр. 26:1, 8 – людина, в якій нема підстав для пошани;

Пр. 26:3 – людина, яка заслуговує на різку по спині;

Пр. 26:6 – ненадійна людина;

Пр. 26:11 – людина, яка постійно повертається до тієї ж глупоти, тобто не виправляється;

Пр. 26:12 – людина, яка не набагато краща від гордих і самовпевнених.

Отож для того щоб зображувати істину в притчах, варто спочатку докласти зусиль, щоб застосувати її у власному житті.

Як не можна тлумачити притчі

Помилкове тлумачення притч часто відбувається тоді, коли кожну притчу

тлумачать як алегорію. Бо ж при цьому ми виходимо з того, що автор приховав за деталями нібито зрозумілої життєвої історії деякий духовний зміст, і наше завдання – відшукати його.

Так, Блаженний Августин, пояснюючи притчу про доброго самарянина, казав, що «два динарії – це хрещення і причастя, олива – Дух Святий». Але якщо це справді так, то виникає ряд запитань.

У перекладі з грецької слово «притча» буквально означає «кинути поряд», ми знаходимо схожість між ситуаціями й ілюструємо одну на прикладі іншої. Фактично, притча передає одну головну думку.

Натомість алегорія – це «сказати інакше», тобто, сказати по-іншому про те саме (метафора). Тобто притча – це «кинути поряд», а потім пояснити, тоді як у алегорії ми бачимо ключ до розуміння в ній самій.

Або ще один приклад. Бог говорить до Єремії (1:13): «Що ти бачиш? А я відказав: Я бачу кипляче горня, а перед його зверненням з півночі на південь». Існує таке тлумачення: горня – світ, південь – іслам, захід – християнство, схід – буддизм, а північ – атеїзм. Світ кипить через причину атеїзму. Однак чи саме це маєте на увазі?

Можна, звісно, використовувати подібні приклади, але не варто стверджувати, що саме «так говорить Господь».

Люди, називаючи себе віруючими, можуть мислити і жити як язичники. Наприклад, хтось зраджує свою дружину чи чоловіка, привласнює чуже (не важливо, конкретної особи чи державне), п'є, лихословить, постійно свариться, але, незважаючи на це, називає себе віруючим. Чому? А тому, що не усвідомлює, що таке справжня християнська віра.

Доводилося чути свідчення тих, хто нарешті став справжнім віруючим, що до пізнання Ісуса Христа вони, коли йшли на крадіжку чи навіть на пограбування, просили в Бога допомоги. Це один з прикладів мислення язичника, який вважає, що Бог існує для того, щоб виконувати його бажання. Про таких віруючих апостол Павло сказав, що вони «поводяться, як вороги хреста Христового. Їхній кінець то загибель, шлунок їхній бог, а слава в їхньому соромі... Вони думають тільки про земне!» (Фил. 3:18-19).

Ми можемо асоціювати християнську віру з традиціями своєї церкви. У цьому разі «християнська віра» для нас – як одна з багатьох релігій, як певний обряд, як спосіб задовольнити Бога і прихилити Його до себе певними діями. А це також помилка. Апостол Павло наголошує, що Бог «нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим...» (Тит. 3:5).

Звернімо увагу на кілька віршів із сьомого розділу Євангелія від Матвія: «Не може родити добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх! Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм прокували, хіба ми не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили? І їм оголошу Я тоді: Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Мт. 7:18-23).

Ці вірші можна витлумачити так: якщо ти правильно віриш і справжній християнин, то ти добре дерево і не можеш приносити поганих плодів. Якщо ж ти приносиш погані плоди, то щось не гаразд із твоєю вірою, та й із усім твоїм християнством. Крім того, зауважмо: ті, хто казав:

«Господи, Господи», доводили перед Ісусом свою гідність увійти в Царство Боже власними ділами, мовляв, ми і те робили, і інше. Але Ісус їм відказав: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!».

Чому так сказав Господь? А тому, що вони, роблячи щось добре, робили і зло. І те зло перекреслювало усе їхнє добро. Вони ж думали, що своїми добрими вчинками покрийть свої злочини, відкупляться від них. Щось подібне роблять теперішні бізнесмени і політики, які, збагатившись неправдою і не змінюючи свого злочинного способу життя, щедро жертвують на храми, у різні благодійні фонди, думаючи, що вони таким чином відкупляться від Божого Суду. Так само і ми можемо казати: «Ми віруючі, ми християни, ми робимо те та інше, відвідуємо служби, жертвуємо», та коли, пізнавши Ісуса Христа, не змінимося внутрішньо і будемо дозволяти собі свідомо грішити, то у відповідальну мить почнемо від Господа: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!».

То що ж таке справжня християнська віра?

У центрі справжньої віри стоїть Особа Ісуса Христа. Саме Особа. Христос – не абстракція, не символ, а виявлений людям Бог, реальний, живий, якого можна пізнати, як ми пізнаємо тих людей, хто нам цікавий.

Християнська віра – це не звичайна релігія, не спосіб догодити Богові, щоб отримати спасіння. У християнстві спасіння не заслуговують, його отримують через віру в Ісуса Христа.

Про це каже сам Господь Ісус: «Хто увірує й охреститься, буде спасений...» (Мр. 16:16), «Хто вірує в Сина, той має вічне життя...» (Ів. 3:36), «Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере» (Ів. 11:25-26).

Християнська віра – це прийняття дару спасіння через віру в Ісуса Христа, Який придбав його для нас, узавши наші гріхи на Себе і спокутувавши їх

СПРАВЖНЯ ВІРА

Своїми стражданнями і Своєю смертю на хресті. Так, спасіння – саме дар. На цьому акцентував апостол Павло у своїх посланнях.

Зокрема, у Посланні до римлян він стверджує: «**Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!**» (Рим. 6:23). Не менш переконливо він доводить цю думку і в Посланні до ефесян: «**Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий...**» (Еф. 2:8).

Ще можна сказати, що християнська віра – це прийняття любові Ісуса Христа і життя з цією любов'ю і в цій любові. Бо усе, що зробив для нас Господь Ісус Христос, – це наслідок Його великої любові до людей.

Зрештою, Ісус – це уособлення любові. Апостол Іван, який споглядав Ісуса Христа, спілкувався з Ним і мав велику ласку називатися улюбленим учнем Ісусовим, із власного досвіду написав: «**Ми познали й увірували в ту любов, що Бог її має до нас. Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває!**» (1 Ів. 4:16).

Сам Господь Ісус відкрито говорить про любов Отця Небесного і Свою до людей: «**Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне**» (Ів. 3:16), «**Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй!**» (Ів. 15:9).

Отже, людину, яка має справжню християнську віру, буде характеризувати сукупність певних критеріїв.

Зростання в пізнанні Ісуса Христа. Бо, зрештою, Господь відкривається людям, як написано в Посланні апостола Павла до колоссян, «**для пізнання таємниці Бога, Христа, в Якому всі скарби премудрости й пізнання заховані**» (Кол. 2:2-3).

Цей самий апостол Павло у своїх молитвах просить в Отця Небесного, щоб Він дав християнам «**Духа премудрости та відкриття для пізнання Його...**» (Еф. 1:16-17).

Радість спасіння. Ісус Христос сказав апостолам, коли вони раділи своїй владі: «**...Тіштесь, що ваші імення записані в небі!**» (Лк. 10:20). А коли попереджав їх про переслідування, то наголосив: «**Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах!**» (Мт. 5:12).

Це ж радив учням Христовим і апостол Павло в Посланні до филиппян: «**Радійте в Господі завжди, і знову кажу: радійте!**» (Фил. 4:4).

Щира безкорислива любов до людей. У Євангелії від Луки записана заповідь любові Ісуса Христа: «**А вам, хто слухає, Я кажу: Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас**» (Лк. 6:27).

Цю заповідь записав і апостол Іван: «**Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!**» (Ів. 13:34).

На цій заповіді наголошував апостол Павло в посланні до римлян: «**Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною!**» (Рим. 12:10).

Апостол Петро також не обминув увагою заповідь любові: «**Послухом правді очистьте душі свої через Духа на нелицемірну братерську любов, і ревно від щирого серця любіть один одного...**» (1 Петр. 1:22).

Миролюбність, шанобливість, жертовність. Ось що радить апостол Павло християнам Риму у своєму листі до них: «**Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зо всіма людьми!**» (Рим. 12:18).

А апостол Петро пише церквам: «**Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважайте**» (1 Петр. 2:17).

Та й Сам Ісус Христос заповів: «**Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад, і ваша за це нагорода великою буде, і синами Всевишнього станете ви, добрий бо Він до невіддячних і злих!**» (Лк. 6:35).

Уподібнення до Ісуса Христа. Сам Ісус Христос закликає своїх послідовників наслідувати Бога, Його риси характеру: «**Отож, будьте досконалі,**

як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:48). Або: «**Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний!**» (Лк. 6:36).

Апостол Павло закликає християн: «**Отже, будьте наслідувачами Божою, як улюблені діти...**» (Еф. 5:1). Він стверджує, що Бог призначив віруючих, «**щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами**» (Рим. 8:29).

Більше того, апостол Павло страждав і робив усе можливе з однією великою метою: «**поки образ Христа не відіб'ється**» у християнах (див. Гал. 4:19).

Апостол Петро також закликає наслідувати Бога: «**...Але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашим поведженні, бо написано: Будьте святі, Я бо святий!**» (1 Петр. 1:15-16).

Свобода від гріха, від обставин. Апостол Павло переконує: «**Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства!**» (Гал. 5:1). «**Господь же то Дух, а де Дух Господній, там воля**» (2 Кор. 3:17). «**Бо ви, браття, на волю покликани, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному!**» (Гал. 5:13).

Очікування приходу Ісуса Христа. Ісус Христос попереджав про Свій прихід як праведного Судді: «**Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Ангелами Своїми і тоді віддасть кожному з ділами його**» (Мт. 16:27). І закликав: «**Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш**» (Мт. 24:42).

Апостоли також нагадували учням Христовим про прихід їхнього Господа і про потребу чекати Його та пильнувати за своїм життям. Зокрема апостол Павло наказує Тимофієві: «**... Щоб додержав ти заповідь чистою та бездоганною аж до з'явлення Господа нашого Ісуса Христа**» (1 Тим. 6:14).

Згадані критерії християнської віри стають помітними в житті людини внаслідок постійних особистих стосунків з Господом Ісусом Христом, особливо тоді, коли вони досягають рівня: «**Христос проживає в мені**» (див. Гал. 2:20). Тож досягаймо справжньої віри через досягнення «**з'єднання віри й пізнання Сина Божого**», як сказав апостол Павло.

Василь МАРТИНЮК.

Норвезький священнослужитель і політик закликав релігійних лідерів України до миротворчої ролі в суспільстві

Президент Центру миру і прав людини в Осло, экс-прем'єр-міністр Норвегії Шель Магне Бундевік 2 жовтня зустрівся в Києві з представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Темою спілкування була роль релігійних організацій у подоланні міжнародних і внутрішніх конфліктів, спільна праця Церков заради досягнення миру. Організатором зустрічі, ініційованої іноземним гостем, виступило Українське біблійне товариство.

На зустрічі гість розповів про свою політичну й релігійну діяльність. Шель Магне Бундевік, який є лютеранським пастором, чотири рази був членом Кабінету Міністрів Норвегії та двічі – прем'єр-міністром цієї країни. За його словами, мета Центру миру і прав людини в Осло, який він заснував у 2005 році, – допомогти країнам, які будують демократію. Релігія, роль якої протягом багатьох років недооцінювали,

насправді має велике значення в подоланні суспільних криз, переконаний спікер. Неприпустимо використовувати релігійні почуття задля розпалювання конфліктів, як це роблять деякі політики. Отож релігійним організаціям треба об'єднати зусилля, щоб запобігти цьому, адже спільною цінністю для всіх віросповідань має бути цінність людини як творіння Божого.

«Я тут не для того, щоб пропонувати політичні

рішення для країни, – пояснив Шель Магне Бундевік. – Моя мета – надихнути релігійних лідерів України нести своїм вірянам Євангеліє миру, побудованого на правді, бути солідарними з громадянами вашої країни, і водночас закликати й державних діячів до діалогу. Не ставати стороною конфлікту, а стояти над ситуацією».

Гість з Норвегії навів висловлювання Мартіна Лютера Кінга, який вважав, що викоринити ненависть між людьми можна, подолавши проблему

їхнього розділення й незнання один одного. Спираючись на свій досвід, спікер підкреслив, що, хоча політика й релігія мають відмінності, але спільними для них повинні бути три принципи: гідність людини, її відповідальність як управлінця Божого спадку і любов до Творця і ближніх.

Присутні поділилися з гостем своїм баченням ситуації в Україні. Під час дискусії торкалися таких тем, як проблема співвідношення миру та відстоювання незалежності, неприпустимість вирішення релігійних питань насильницькими методами, ісламський фактор у світових конфліктах, неможливість перемогти зло злом, суб'єктність Церкви, яка не повинна отожднюватися з політичною владою, необхідність подолання гуманітарної катастрофи як наслідку війни тощо.

«Я переконаний, що ця дискусія дуже корисна, – підсумував гість. – Можна не погоджуватися з деякими позиціями, але треба розуміти один одного. Такий діалог – це вже попередня умова для миру. Тільки маючи любов у собі, її можна нести іншим».

Того ж дня Шель Магне Бундевік розповів про досвід Норвегії на круглому столі на тему «Християнська відповідальність за майбутнє», який в Інституті філософії ім. Григорія Сковороди Національної академії наук України організували Українська асоціація релігієзнавців, Асоціація «Духовне відродження» й Інститут релігійної свободи.

У заході взяли участь науковці, віряни православної, католицької та протестантської гілок християнства, а також депутати Верховної Ради. Присутні жваво обмінювалися думками про стан християнства в Україні і ділилися згоди в тому, що треба підтримувати ініціативу вірян, яка може набувати нових, неофіційних форм. А ще наголосили, що місія церковної інтелігенції у подоланні суспільної кризи полягає в просвітництві й соціальній евангелізації.

РІСУ.

Провокація пошуку

Усе в нашому житті «як звичайно»... З невеликими перервами на проблеми, неприємності та свята. У кожному дні є «унікальна» можливість прожити його так само, як і попередній, і залишитись таким, як учора. І так шість днів наступного тижня.

І звичайно, треба розпланувати свій час, щоб трохи залишити на богослужіння, традиційну молитву, читання Біблії уранці.

Одягнений за всіма прикметами моди, з ультрамодною стрижкою і блискучою посмішкою, юнак дістає з кишені телефон, що горланить голосом рок-виконавця «Бог є любов», і гордо стверджує: «Я – християнин!». Комфортне християнство можна занести в довгий список існуючих у світі субкультур, до яких світ ставиться дуже терпимо, на відміну від раннього християнства.

Порівняймо життя такого християнина (назвемо його «християнин до...», тобто до певного моменту, що порушує його комфорт) з життям апостола Павла. Як описує Біблія, такі християни були у всі часи. Апостол Павло присвятив четвертий розділ Першого послання до коринтян «християнам до». «Ви вже нагодовані, ви вже збагатилися, без нас ви царюєте. І коли б то ви стали царювати, щоб і ми царювали з вами!» (1 Кор. 4:8).

Далі цей розділ присвячений порівняльній характеристиці апостола Павла та «царюючих християн». «Ми нерозумні Христа ради, а ви мудрі в Христі; ми слабкі, ви ж міцні; ви славні, а ми безчесні! Ми до цього часу і голодуємо, і прагнемо, і нагі ми, і катовані, і тиняємось, і трудимось, працюючи своїми руками».

Комфортне, толерантне до світу християнство й християнство біблійного вчення, яке світ відкидав як щось чуже. Згідно зі Святим Писанням, життя апостола Павла було постійною провокацією пошуку для людей, що оточували його. Пошуку Того, ради Кого він жив, зносячи всі незгоди та перебуваючи в постійній небезпеці, Того, Чия силою звершувалися великі вчинки.

Провокація (лат. provocatio) – це дія, яка має на меті викликати передбачувану реакцію у відповідь. Усе життя Павла, кожний його вчинок, слово і навіть думки провокували оточуючих щось зробити, щоб знайти живого Бога.

Яким же має бути спосіб життя християнина? Ісус Христос і апостоли були відкинені світом як щось чужорідне, «як сміття те для світу... як ті покидьки!». Ставлення світу до християнина точно визначає, наскільки він «небезпечний»,

іншими словами, скільки він приносить плоду і чи його життя викриває цей світ у тому, що вчинки його злі.

У Євангелії від Івана поставлені чіткі межі: кого світ ненавидить, а кого не може ненавидіти. «Вас ненавидіти світ не може, а Мене він ненавидить, бо Я свідчу про нього, що діла його злі» (Ів. 7:7).

Світ ненавидів Учителя. З яких же пір він полюбив Його учнів? Коли був допущений компроміс? Чи не з тої миті, коли ми, його учні цього часу, почали терпимо ставитися до «маленьких слабкостей» світу? Чітке розмежування на «світ» та «церкву», свідчення життям та словами про незгоду з учинками світу, спосіб життя, поведінка, зовнішній вигляд християнина – усе має бути в непримиренному конфлікті зі світом. Недарма каже американська приказка: якщо вас запитують, чи ви християнин, то, найімовірніше, ви ним не є.

Статус християнина – «сміття для світу». Християнин істинного біблійного вчення буде в очах світу як безумець. Але якщо не світ, не думка суспільства, не підтримання свого іміджу, не гордість своїм статусом, то що ж має бути пріоритетним для християнина в сучасному світі? У дні свого життя на землі, в Єрусалимі, на одному з юдейських свят Ісусу довелося бути біля купальні, яку називали Віфезда. Ця купальня славилась тим, що після того, як ангел зрушував у ній воду, кожен, хто першим входив у неї, отримував зіллення.

Ця історія описує чоловіка, який спостерігав за тим, як 38 років отримували зіллення інші люди, і водночас він так потребував дива, яке б змінило його життя. Євангеліє від Івана (5:11) описує, як після запитання Ісуса і ствердної відповіді на нього хворий отримав, з погляду законів тогочасного суспільства, абсурдні й навіть небезпечні рекомендації: «Уставай, візьми ложе своє та й ходи!».

Це та людина, яка не вставала 38 років! Це людина, яка живе за законом, що забороняє будь-що робити в суботу! Але, за словами Ісуса, він узяв свою постіль. Всупереч всім порадам та застереженням суспільства: «Є субота, і не годиться тобі брати ложа свого» він зробив це і разом з тим заявив: «Хто мене вздоровив, Той до мене сказав: «Візьми ложе своє та й ходи!».

Чудом зілнений дивовижно чітко розставив пріоритети: «Хто мене вздоровив, Той до мене сказав...» І незважаючи на те, наскільки вороже було налаштоване суспільство до Ісуса, цей чоловік пішов та й проголосив Ім'я Того, через Кого це чудо прийшло в його життя.

Без сумніву, цей зілнений спровокував якщо не пошук Ісуса, то рішення зробити конкретний особистий вибір.

А який сьогодні твій статус в очах світу? До пошуку чого провокує твоє життя? І які врешті-решт твої пріоритети?

Ганна АКИМОВА.

Шоковані німці

Цю кумедну ситуацію розповів мені багато років тому мій знайомий пастор. Це було ще в той час, коли на хвилини свободи, яка прийшла в нашу країну, до нас їхав увесь цивілізований світ. У ту пору добрим тоном вважалося мати дружню церкву на Заході. Тому наші церкви з радістю приймали в себе гостей. Відповідно, приймали з усією широтою слов'янської душі.

Так ось, тоді в їхню церкву приїхала делегація з Німеччини. Наші брати, як належить, зустріли, розселили, а потім вирішили показати місцевість. Район стоїть на вершині Донецького кряжу, тому декілька місцин, з яких відкривається дивовижна панорама, у нас є. Туди й вирішили відвезти гостей.

Іхати довелося різними путівцями, малолюдними місцями та посадками. В одній такій глухій місцині й сталася ця ситуація. Я забув сказати, що їхали ми бусом гостей і за кермом сидів німець. Доїхали до одного наполовину покинутого переїзду, після якого дорога роздвоювалася, і ця, друга, значно скорочувала шлях. Водій підїхав до розвилки і, ледь повернувши у вказаний бік, зупинився.

Йому кажуть: «Чого стоїмо?». А він: «Та же знак «Прізд заборонено». А йому брати: «Шо?! Який же знак? Поїхали!». А той їм: «Але ж туди заборонено їхати!». Брати замахали йому руками: «Поїхали, поїхали, сюдию найближче. Тут всі їздять! То якийсь не дуже розумний чоловік знак поставив! Поїхали, тут поліцаїв зроду-віку не було». А німець їм: «Брати, я не поїду! Це незаконно!». Наша братія переглядається та усміхається. Той же збагнути не може, чого вони сміються.

Думаю, варто зауважити, що в таких напівсільських місцевостях, як наша, на деякі речі справді дивляться трохи простіше. Знаки знаками, а їздять, як зручніше та швидше. Тут панує всезагальна поблажливість до практичної корисності порушення, а якщо й зупиняють когось за щось, то зазвичай не дуже сильно сварять. Переважно, як свояки, для порядку.

Історія закінчилася тим, що німецький гість здався, але до самого міста їхав напружений і схвилюваний. Я дотепер посміхаюся, коли згадую цей випадок.

Однак, якщо без жартів, правда життя така: який ти, коли тебе ніхто не бачить, такий ти справжній! У німця законність у крові, тому в них і порядок. А наша проблема не в поганих законах. Закони в нас хоча й недосконалі, але справа не в них самих, а в тому, що їх не завжди дотримуються. І це, здається, у нас національне. Але найбільш печальне в усьому цьому те, що таке ставлення до життя ми часто переносимо й на Божі закони. А це вже набагато серйозніше, ніж проїхати на знак, який часто, справді, поставлений незрозуміло для чого...

«Ви виконуватимете устави Мої, і будете додержувати постанови Мої, щоб ними ходити. Я Господь, Бог ваш!» (3 М. 18:4).

Михайло ЮНАКОВСЬКИЙ.
«Благовісник», 2, 2015.

Диво творення

На борту «Аполлона-14» перебували сотні мініатюрних примірників Біблії. Це був неофіційний вантаж. Місячні Біблії отримали Джордж Буш-старший і Річард Ніксон, а також багато співробітників НАСА, що входили в християнську групу під назвою «Ліга молитви за «Аполлон».

Коло американські астронавти висадилися на місяці, першими словами, з якими вони звернулися до землян, були перші рядки Книги Буття: «На початку Бог створив небо та землю».

Астронавт Френк Борман цитував на місячній орбіті слова царя Давида з Біблії: «Коли бачу Твої небеса, місяць і зорі, що Ти їх створив, то що є людина, що Ти пам'ятаєш її...»

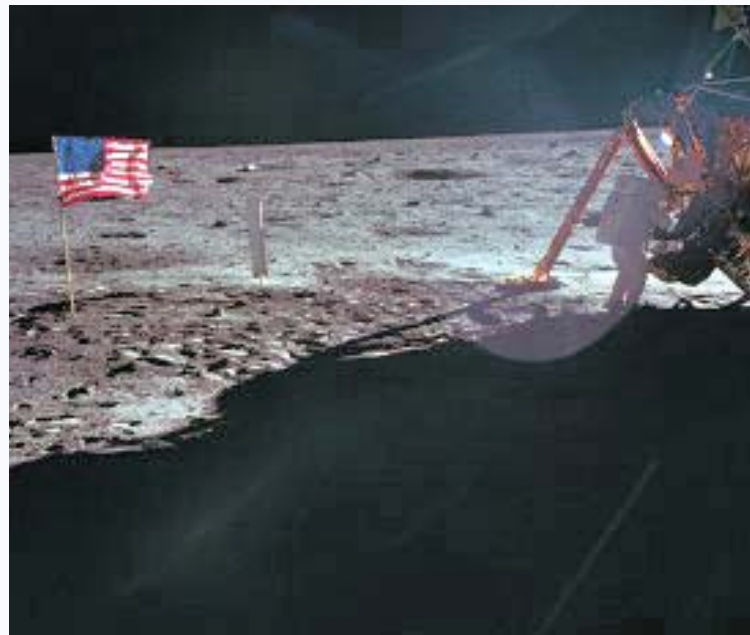
Джеймс Ірвін, який побував на місяці в складі «Аполлона-15», після експедиції говорив, що там «постійно відчував зв'язок з Богом, відчував Його присутність набагато сильніше, ніж на землі». (Згодом він став проповідником).

Всесвіт занадто безмежний, щоб бути вимірним, і зірок занадто багато для підрахунку. Кількість відомих галактик становить більше мільярда з більш ніж 100 мільярдами зірок у кожній галактиці (Бут 15:5; Єр. 33:22).

Псалмопівець, зображаючи всемогутність і всевідання Боже, каже, що Він обчислює кількість зірок, усіх їх називає на ім'я (Пс. 146:4).

Сам Ісус названий «зорею ясною і досвітньою» (Об. 22:16).

У нашого всесвіту є Творець – «На початку Бог створив небо та землю».

Культ тіла

Сучасний світ – це світ товарно-грошових відносин. А, як усім відомо, двигуном торгівлі є реклама. Реклама займає багато часу будь-якої телевізійної передачі на будь-якому каналі телебачення і всім уже добре набридло оскому. Коли фільм переривається рекламою, глядач зазвичай вирушає на кухню щось перекусити або перемикає телевізор на інший канал, щоб позбутися цієї набридливої мухи. Я ж зробив абсолютно інакше і постарався вдивитися в рекламу, хоча, зізнаюся, це було непросто, тому що я теж, як і переважна частина населення нашої країни, терпіти не можу це дитяче сучасного телебачення. У принципі нічого нового я для себе не відкрив, тільки знайшов підтвердження своїм припущенням про нинішнє життя.

Реклама – це як симптоми хвороби, за якими можна визначити, що і де болить у пацієнта. Тільки в цьому разі по ній можна визначити – з часткою ймовірності, звичайно, – деякі хвороби душ сучасних людей. Робиться це досить просто: дивимось, чому в основному присвячені рекламні ролики, і робимо висновок.

То чому ж вони присвячені? Відповідь, можливо, багатьох здивує, бо, як правило, людина не замислюється глибоко над цим. Це тіло. Так-так, саме тіло людини. Усі рекламні ролики говорять виключно про одне – про комфорт людського життя, про те, як побут тіла людини на цій зем-

лі зробити ще більш безпроблемним і комфортабельним.

Але хіба гріх жити в більш-менш комфортних умовах? Ні, не гріх – якщо тільки людина у своєму прагненні до комфорту не переступає межі розумного, якщо її тіло не стає важливішим за душу і, відповідно, турбота про умови існування тіла не стає важливішою, якщо не найголовнішою, за турботу про умови буття власної душі.

Проте, дивлячись на рекламу по ТБ, можна зробити висновок, що ця грань давно і безповоротно перейдена. А чому, власне, безповоротно? Та тому, що рівень комфорту настільки виріс, що навряд чи більшість людей виявиться здатною від нього відмовитися. Комфорт же виростає, здебільшого, з культу людського тіла. І саме цей фактор є основним двигуном самого комфорту.

Можна помітити дивні тенденції: чим більше цей світ робиться безбожним, тим менше він звертає увагу на християнські цінності, тим більше виростає турбота про тіло. Це виходить від втрати зв'язку людини з Богом. Відриваючись від Нього як джерела любові, людина починає втрачати розуміння істинної любові, що полягає в служінні ближньому. Її любов починає деформуватися, стає егоїстичною, замикає її на собі. Звідси з'являється страх хвороби, а як його завершення – страх смерті. Ось чому реклама стільки говорить про молодість, мовляв, «у свої 50 я виглядаю на 30». (До речі, навіщо тобі виглядати на 30? Щоб привернути увагу молодих чоловіків?).

Бог дав людині розуміння, що своя турбота має бути про тіло, своя – про душу. І в принципі заповідь про сьомий день говорить про те ж. Але, переступивши через цю заповідь, людина перейшла і межу розумного, що її вбиває. Саме вбиває. Тому що зайва, навіть можна сказати,

маніакальна турбота про тіло починає вбивати душу.

Вона непомітно деформує особистість людини, і на ній починають збуватися слова Писання: «Вона (людина) – тіло...» Нагадаю, що ці слова були сказані незадовго до глобального потопу. Звідси ж такий сексуально-хтивий ухил в сучасній рекламі, коли, наприклад, напівгола ді-вчина рекламує... питну воду.

І найбільше від реклами страждають саме жінки. Тому що реклама розрахована на середньостатистичного глядача, яким, як відомо, є жінка середніх років. Та й, як відомо, жінка – істота більш вразлива й емоційна, а тому більше залежна від сформованої, в тому числі і рекламою, громадської думки. І якщо ця думка каже, що жінка повинна бути неодмінно стрункою, нафарбованою і, не дай Боже, з ламким волоссям, при цьому обов'язково виглядати молодшою за свої роки, то починають докладатися неймовірні зусилля, щоб досягти цього. Часто навіть всупереч будь-якому здоровому глузду, завдаючи чималої шкоди здоров'ю самої жінки. Також формуються і певні стереотипи поведінки.

Висновок із усіх цих міркувань досить простий: друзі, не вірте рекламі! Тіло – це тільки частина людини, це не сама людина. Збагачуючи своє тіло, ми, навіть непомітно для себе самих, можемо збіднити свою душу, втратити її для вічності.

Як би ми не дбали про тіло, воно рано чи пізно стане їжею для черв'яків. А їм абсолютно байдуже і до нашої комплекції, і до нашого зовнішнього вигляду, і до лупи.

Звичайно, це зовсім не означає, що ми повинні байдуже ставитися до тіла. Просто дуже важливо не переступити межу.

Д. Б.

Похвала невірному

Один дивний нюанс зворушив мене під час читання цього уривка. Господь каже, що для того, щоб Він похвалив нас, ми маємо чинити так, як цей управитель. Це, на перший погляд, здається дивним. Але хочу зауважити, що передусім ці слова були звернені до учнів. Перед тим Христос говорив до митників і грішників, згодом до фарисеїв, але саме ці слова були для Його учнів. І саме їм Христос зауважує: «Бо сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла», а згодом викладає принципи, якими повинні керуватися учні у своєму житті та служінні Богові.

Дехто, читаючи цю притчу, робить неправильні висновки. Але я хочу акцентувати на тому, чого саме не мав Христос на увазі, оповідаючи цю притчу. Він не закликав до нечесності. Один з братів-християн підійшов колись до мене і каже: «Я чиню точно так, як казав Ісус. У мене є багато хороших братів. І, працюючи завскадом, я ділюся з ними цим багатством несправедливим».

Звичайно, Ісус не вчив чинити так, Він не вчив обманювати, не вчив красти і бути крутими. Але в цьому нечесному управителі було щось, на що Христос хотів звернути увагу, чомусь навчити Своїх учнів. Він каже: «І пан похвалив управителя цього невірнього, що він мудро вчинив».

Мудро – це ключове слово в цьому уривку. В іншому перекладі воно звучить, як догадливо, доцільно чи далекоглядно. Цей невірний управитель мав дуже мало часу, але він його використав з максимальною вигодою, він «вичавив» з нього все, що міг, забезпечивши своє майбутнє. Він вчинив неправильно, нечесно, але – далекоглядно. І саме через цю притчу Христос закликає нас бути достатньо мудримі і далекоглядними, щоб розпоряджатися тим, що нам довірено.

Це ключова думка. Ми маємо дивитися в майбутнє. Дехто живе минулим, тому що не має цілі для теперішнього дня і тим більше для майбутнього. Дехто живе лише одним нинішнім днем: поїв, поспав, пішов на роботу, щось заробив, оплатив рахунки – от і добре. Але мудра та людина, яка може подивитися у своє майбутнє – вічне майбутнє.

І після цієї притчі Ісус викладає учням закони далекоглядності, принципи життя людини, яка дивиться у майбутнє. Нам багато дано на цій землі, але ми не завжди здатні мудро розпорядитися тим, що у нас є.

Зауважу ще раз: Ісус не закликає до нечесності, Він закликав учнів максимально використовувати свої здібності, таланти і дари, кожен момент життя так, щоб забезпечити своє майбутнє. «Люди світу цього мудріші», – зауважив Ісус. Звичайно, у своїх галузях і сферах свого впливу.

Яскравий приклад. Той, хто пам'ятає часи перебудови, знає, як у цьому хаосі, що тоді панував у країні, деякі люди собі знайшли можливість здобути матеріальне багатство. Вони зуміли «влотити» час і нагоду. Вони були достатньо мудрі, щоб видавити максимум з цієї нагоди. Я не кажу, що вони робили все чесно, але вони зуміли скористатися нагодою.

Щось подібне в той час зуміли збагнути церкви. Вони зрозуміли, що відчиняються двері для проповіді Євангелія. І деякі з них змогли використати цей час з максимальною користю для Царства Божого.

Але є й такі, які й дотепер чекають зручної нагоди для проповіді, оскільки не змогли скористатися даним часом та можливістю, коли світ був готовим до проповіді Євангелія, були готові люди, щоб пожити цю ниву. А Церква не була готова, щоб приймати – і дорожочинний момент було втрачено. Тому будьмо далекоглядними, щоб уміти бачити час і нагоду і використовувати їх максимально для Царства Божого.

Вкладайте у стосунки

«Набувайте друзів собі від багатства неправедного, щоб, коли проминеться воно, прийняли вас до вічних осель», – сказав Христос. Якщо ми зрозуміємо, що стосунки – важливе надбання, то ми будемо далекоглядними. Тому вкладайте у стосунки – і ви завжди виграєте. Перед

Сергій ВІТЮКОВ

Принципи далекоглядності

«Оповів же Він (Ісус) й учням Своїм: «Один чоловік був багатий, і мав управителя, що оскаржений був перед ним, ніби він переводить маєток його. І він покликав його, і до нього сказав: «Що це чую про тебе? Дай звіт про своє управительство, бо більше не зможеш рядити». І управитель почав міркувати собі: «Що я маю робити, коли пан управительство відіеме від мене? Копати не можу, просити соромлюсь. Знаю, що я зроблю, щоб мене прийняли до домів своїх, коли буду я скинений із управительства». І закликав він

нарізно кожного з боржників свого пана, та й питається першого: «Скільки винен ти панові моєму?». А той відказав: «Сто кадок оливи». І сказав він йому: «Візьми ось розписку свою, швидко сідай та й пиши: п'ятдесят». А потім питається другого: «А ти скільки винен?» І той відказав: «Сто кірців пшениці». І сказав він йому: «Візьми ось розписку свою й напиши: вісімдесят». І пан похвалив управителя цього невірнього, що він мудро вчинив. Бо сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла» (Лк. 16:1-8).

вами стояв коли-небудь вибір: отримати вигоду чи зберегти стосунки з ближнім? Багато хто задля власної вигоди готовий зневажити будь-які стосунки. Вони готові навіть зрадити своїх рідних та близьких, аби лишень отримати тимчасову вигоду. Тому я раджу робити ставку на стосунки, навіть якщо через це, як нам здається, ми втрачаємо. І ми завжди будемо у вигаді.

Я не говорю тут про компроміс з істиною, не кажу, що треба приймати будь-який обман заради добрих стосунків. Я говорю про нормальні, здорові, щирі, чисті стосунки, які ставлять перед нами цей внутрішній вибір. І всі ми у свій час постаємо перед таким вибором: стосунки чи вигода. Мудра людина вкладає у стосунки – це далекоглядно.

Душа людини – найвища цінність

Ми ніколи не зможемо бачити далеко крізь призму матеріальних речей. Доти, доки ми не зрозуміємо, що найвищою цінністю, окрім дару Христового, є людська душа.

Якщо батьки глибоко не усвідомлять, що душа їхніх дітей цінніша від усіх морів та океанів, скарбів та багатств, що за неї заплачена найвища ціна Христової крові, вони ніколи не зможуть бути далекоглядними. Бо лише людина, яка збагнула істинну цінність людської душі, здатна бути настільки далекоглядною, щоб сприймати світ не просто у тимчасовій перспективі, а й у вічній. Навіть якщо ця душа тепер у брудній одежі, обірвана чи, може, вона має якийсь тавро з минулого, чи з якоюсь приналежністю (чи то до якоїсь конфесії чи до певної групи), вона має безцінну душу. Все видиме, зовнішнє зруйнується, рано чи пізно воно зрадить нас, і залишиться єдина цінність, яка увійде в вічність – це те, що вложено в людську душу.

Ми, батьки, маємо вибір між тимчасовим багатством і безсмертною душею дитини. Мені особливо боляче за батьків. Я читав безліч слів'яних поем про маму. Але про тата у слов'янських християнських авторів знайшов лише

один вірш і мав нагоду познайомитися з його автором.

Я запитав у цієї жінки: «Ти написала цей вірш на замовлення чи з натхнення?». Вона похилила голову і сказала: «На замовлення». Тому я звертаюся до тебе, батьку: якщо головна цінність твоєї дитини – її душа – не стане пріоритетом, через який ти будуватимеш все своє життя, бізнес, багатство, славу, перспективу, ти ніколи не зможеш бути далекоглядним.

Коли народилася моя донька, я зрозумів кілька істин: по-перше, я вже ніколи не буду таким, як раніше, вона змінила мене. По-друге, на світ народилася не лише моя донька, народився і я – як її батько. Ми обоє були немовлятами. Ми разом народилися і були одного віку: вона – як особистість, я – як батько.

І ще один момент: я знаю, як швидко ростуть діти: вони ростуть 24 години на добу. А ми, як батьки, – тільки в час, присвячений батьківству. Середньостатичний чоловік присвячує дитині лише 15 секунд свого часу на добу. Стільки покинутих дітей при батьках, які живуть з ними в одному домі!..

А потім стається проблема: коли діти досягають 17 років, і ми починаємо розмовляти, то виявляється, що говоримо на різних рівнях. Чому? Бо їм 17, а нам, як батькам, можливо, трохи більше, ніж в пологовому будинку. І тому дитина дивиться в очі батькові і каже: «Тату, ти мене не розумієш!». Вона має слухність, бо ми розвиваємося лише тоді, коли присвячуємо себе батьківству. Якщо ми не віддаємо дітям себе, ми не даємо їм нічого.

Знайте, що все, вкладене в душу дитини, допомагає їй прийти до спасіння, і зустрінє вас у вічних оселях неба.

Тимчасове і вічне

Дивіться на своє життя через призму вічності, бо в ньому є те, що цінне тепер, і те, що матиме вічну цінність. Це ще один принцип далекоглядності. Якщо ми дивитимемося на життя очима вічності, у нас будуть зовсім інші цінності. Мудра

людина орієнтується на довготривале, на те, що має вічну перспективу.

Я читав інтерв'ю відомого американського психолога-християнина Джеймса Добсона. Під час навчання у школі він займався спортом і отримав у нагороду кубки, які певний час стояли у шкільному музеї. Через багато років він отримав поштою один зі своїх кубків. Там була записка, що цей кубок знайшли у смітті, коли розбирали навчальний заклад. І Добсон робить такий висновок: «Рано чи пізно всі наші досягнення хтось перевершить. І наші найважливіші трофеї, які були неймовірно цінними, опиняться у смітті. Але вічні цінності переживуть нас і увійдуть у вічні оселі».

Будь вірним у малому

Ісус сказав: «Хто вірний в найменшому, і в великому вірний» (Лк. 16:10). Бог випробує нас у малому. Іноді ми настільки прагнемо великого, що й не помічаємо, що толчемо мале й незначне. А саме воно й було нашим екзаменом. Одного разу нам був потрібен працівник в офіс, і ми запросили групу волонтерів на спілкування і молилися, щоб Бог допоміг нам побачити, хто може бути посвяченим у цій справі. Ми дали їм певне завдання, а також пригостили піцою. Вони щось робили, спілкувалися, їли. Серед них була одна дівчина, яка за цей час закінчила свою роботу, допомогла одному, іншому і при цьому ще встигла підібрати все сміття, котре лишилося після їжі. За кілька хвилин вона зробила роботу майже всієї групи. І тоді я, навіть не знаючи її імені, сказав: «Ти будеш нашим працівником». Вона була вірною в малому. Так дивляться далекоглядні люди, підбираючи працівника, і так дивиться Господь Бог, підбираючи собі вірних рабів! Якщо ми будемо невірні у дрібницях, Бог ніколи нам не довірить високого.

Вірність у несправедливому багатстві

«Коли в несправедливим багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довірять?» (Лк. 6:11).

Ми вже говорили про те, що у світі є матеріальне й духовне, тимчасове й вічне. Наприклад, зовнішність, слава, гроші, здоров'я, визнання – усе це рано чи пізно зрадить нас. Скільки людей зневажає цінності вищі, щоб добитися певної позиції, якоїсь слави чи якихось матеріальних речей. Але рано чи пізно закінчиться термін їх придатності. І якщо людина мудра, то все це вона вкладає у вічні цінності. І це буде далекоглядно.

Вірність у чужому

«І коли ви в чужому не були вірні, хто ваше вам дасть?» (Лк. 16:12).

Ми починаємо своє життя в чужому маєтку. Ми виховуємося у домі батьків, потім працюємо на певних керівників, у церкві підпорядковані своїм служителям.

Звичайно, все, що ми маємо на землі, – це Божий дар, даний нам в оренду. Ми просто користуємося ним. Але я мав на увазі не небесний устрій, а земний. Та чи знаєте ви, що на небесах буде приватна власність? Тут на землі у нас немає приватної власності щодо Бога, ми маємо лише приватну власність щодо держави і оточуючих людей. Але Біблія закликає збирати собі скарби на небі. Це будуть наші скарби, які матимуть вічну цінність. І мудрість полягає у тому, щоб зібрати саме ці скарби.

Разом з тим, ми зростаємо як фізично, так і духовно. І згодом кожен з нас увійде у свій маєток – матиме свій дім, свою справу, своє служіння. Але успіх і благословення у всьому цьому залежить від того, як ми служили в чужому. Якщо ви шанували свого батька і служили йому від щирого серця, то отримаєте своє благословення. І коли ви увійдете у батьківство, то благословення синівства буде як печать над вашими головами. Це духовний закон. Скільки людей увійшли у свої сім'ї, у свій бізнес, у своє служіння з прокляттям синівства. І потім вони дивуються, звідки ж з'являється стільки проблем у їхньому житті. Апостол Павло закликає служити своїм панам, як Господу. Ми служимо в церкві, звичайно, все це ми робимо для Бога. Але якщо ви служите не тому, що хтось змусив вас, не для того, щоб щось отримати у відповідь, а служите від повноти серця, то настане час – і ви отримаєте благословення. Це духовний закон, і в цьому полягає далекоглядність.

У кожній справі є сини й найманці. Про Тимофія апостол Павло свідчить, що той, як син батькові, служив йому. Зауважте, працюють і ті, й інші, але різниця між ними полягає у цілях. Син служить із любові, найманець – задля плати. Син успадковує маєток, а найманець – захоплює, мета його праці – якомога більше надбати для себе. Це стосується і бізнесу, і служіння, й інших сфер.

Не можете служити двом панам!

«Жаден раб не може служити двом панам, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові й мамоні служити!» (Лк. 16:13). Ми маємо в житті дуже складний вибір – вибрати того, кому служитимемо. Ми служимо тому, чому себе присвячуємо. Тому посвячайте себе правильним цілям, обирайте вічні цілі. Знайдіть правдивого пана, бо у цьому теж полягає далекоглядність. Бо цей вибір визначає результат нашого життя.

Отже, ми маємо бути далекоглядними, бо це схвалює наш Господь. Для цього у нас є розум та здібності, можливості, іноді особливий час чи випадок і разом з тим Господь дав нам безліч застережень для того, щоб ми могли рухатися у правильному напрямку і не збилися з дороги. Є люди, які все життя блукають провулками і не можуть вийти на пряму дорогу. А в кінці життя запитують себе: а для чого я взагалі жив?

Щоб цього не сталося з вами, будьте далекоглядними, дивіться на своє життя через призму вічності, щоб у кінці його, коли постане перед судилищем Христовим, знали, що прожили не намарно, і щоб почули з уст нашого Пана слова похвали.

За що я поважаю Адама

Адам... Ніхто йому, бідолашному, не співчуває, й скільки злого каміння було кинуто в його постать протягом багатьох тисячоліть! Мовляв, яблукоч йому захотілося, а нам тепер страждай...

Боюся, що такий підхід до цієї величної постаті дещо однобокий. Так, провина його перед усім людством величезна й виправданню не підлягає, але є в цій особі дещо таке, що викликає повагу. Мені подобається ця людина. І ось за що я поважаю нашого праотця.

Апостол Павло пише: «... перший чоловік, Адам, став душею живою, а останній Адам є дух життєдайний» (1 Кор. 15:45). Тут бачимо чітку паралель між двома видатними особистостями – Адамом та Ісусом. До гріхопадіння Адам був, безсумнівно, досконалою людиною. Погодьтеся: Бог не мав наміру довірити прекрасну планету такому собі потенційно лінькуватому, хитруватому мужичкові, любителю пива й футболу, який не поспішає брати на себе відповідальність ні за свою сім'ю, ні за країну, не кажучи вже про все людство. Ні, образ і подоба Бога втілювалися в Адамі в абсолютно незаплямованому вигляді. Це потім, протягом тисячоліть, стараннями лукавого характер людини зазнав великих змін у гірший бік, але спочатку все виглядало ідеально.

Ісус теж був досконалою людиною – у всій повноті тіла, душі та духа. І якщо говорити про душу, то з повним правом можемо перенести добре відомі риси характеру Ісуса на Адама. Це дозволить нам прояснити мотиви деяких його важливих вчинків.

Ісус був мудрий, – Адам, безсумнівно, теж володів високорозвиненим інтелектом.

Ісус бачив серця людей, знав їхні дум-

ки та наміри. Адам, судячи з відомих нам фактів, теж мав такий дар. Наведемо лише один приклад: «Потім з ребра, що його взяв від чоловіка, утворив Господь Бог жінку й привів її до чоловіка» (Бут. 2:22). Адам спокійно спав, нічого не знаючи, і коли прокинувся, то побачив перед собою зовсім незнайому істоту. Але не було в нього жодного подиву, він миттєво все зрозумів, і навіть майбутнє відкрилося йому. «Це справді кість від костей моїх і тіло від мого тіла. Вона зватиметься жінкою, бо її взято від чоловіка» (Бут. 2:23). Повний обсяг потрібних знань!

Ісус був людиною лагідною, смиренною, Адам – теж. Подивіться, хоча б, як він повівся після свого фатального вчинку. Якось спробував було виправдатися перед Богом, – вже почав діяти гріх, але – жодних докорів, ніяких звинувачень, адресованих дружині, ніякого обурення. Так і пішов він із Едену у вигнання, прийнявши покарання у глибокому смиренні, без гніву й образ на Бога. Синок його, Каїн, на жаль, не успадкував цю батьківську рису (Бут. 4:9) і потрапив під прокляття.

Можна було б далі заглиблюватися в це дослідження, але, цінуючи час наших читачів, надамо їм можливість самим

продовжити цей логічний ланцюжок. Ми ж розглянемо лише одну, але дуже важливу рису характеру, властиву обом цим великим мужам Божим.

Найціннішою для нас в характері Ісуса була його велика жертвність. Він добровільно, люблячи людство, віддав Своє життя за нього, таким чином, Своєю смертю відкривши для нас двері в життя вічне. Що стосується Адама, то і він, як прообраз Месії, мусив би мати цю рису у своєму характері.

Ісус любив людство – Адам любив Єву, в лоні якої символічно було заховано все майбутнє населення землі.

Єва принесла чоловікові заборонений плід... Про що в той момент думав Адам? Маючи мудрість і прозорливість, ще не пошкоджені гріхом, він знав, що цей плід із забороненого дерева. Він здогадувався, що вчинок дружини не залишиться без драматичних наслідків. Він, звісно, перебрав можливі варіанти рішення – їх було лише два. Перший: умити, так би мовити, руки, зберігши свою чистоту перед Богом, – така собі невинна зрада з ризиком назавжди попрощатися з коханою дружиною. Другий: розділити з нею її падіння, прийняти загальне покарання і разом піти з раю.

Ісус був шляхетним. Коли за Ним прийшли і стали хапати його учнів, Він вийшов і сказав: «Я сказав вам, що це Я! Отже, коли ви шукаєте Мене, залиште їх, нехай ідуть» (Ів. 18:8). Не думаю, що Бог, створюючи Своє найпрекрасніше творіння, не наділив і Адама цією чудовою рисою. І якщо це так, то ми приходимо до обґрунтованого висновку: Адам вчинив так, як мав би вчинити справжній чоловік.

Але це ще не все. Згадаємо, який був спочатку задум Творця. «І сотворив Бог людину на Свій образ, на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх» (Бут. 1:27). Як бачимо, з самого початку Бог призначив чоловікові й жінці бути своєрідним єдиним цілим, пізніше люди назвали це сім'єю. Він вклав у серця людей це розуміння, дав їм бажання єдності на рівні своєрідного інстинкту. І воно супроводжує людство всю його історію. Єднання двох ставтєвих протилежностей починається з плоті за участю дуже гарячих, хоча і поверхових почуттів, потім одна до одної приліплюються душі, а потім настає і єдність духа.

Цілісність цього утворення досить міцна, якщо людина не починає свідомо руйнувати його або не дотримується певних правил встановлених Богом. Як для кожної людини, так і для кожної родини, у Бога є певний план. Кожна сім'я йде своїм особливим шляхом. Якщо хтось захворів, то це загальна печаль і турбота для всіх, якщо хтось оступився, зробив помилку, його не викидають геть – це проблеми для всієї родини. Ще більшу монолітність набуває сімейне утворення, коли з'являються діти. Діти прив'язують чоловіка до дружини незрівнянно міцніше, ніж колись вони були прив'язані до своїх батьків.

Так, Адам повівся по-джентльменськи, але не тільки в цьому причина його вчинку. Саме відчуття своєї належності до сім'ї, яке вклав у нього Бог, затвердило главу першої в історії сім'ї в рішенні розділити долю дружини. Тому він не став вимагати у дружини розлучення, не став просити Бога дати йому іншу жінку, мовляв, ця забруднилася, а я такий святий і чистий. Він мовчки прийняв зважене чоловіче рішення і не відступив від нього до кінця своїх днів.

Отже, перша в історії людства сім'я

піддалася жорсткому випробуванню. Спочатку кожен її член зокрема. Єва впала, Адам зробив фатальну помилку, не попередивши дружину про небезпеку, але вся сім'я, як би дивно це не звучало, випробування витримала, хоча і з величезними втратами. Людей врятувало потужне почуття належності до сім'ї як невідомого Божого утворення.

Адам, очевидно, кажучи сучасною мовою, мав чітке бачення подальшого життєвого шляху для себе і для своїх рідних. Зайве говорити, як це потрібно сьогодні всім нам.

Передбачаю хитре запитання: якщо Адам був такий розумний, прозорливий, любив свою дружину, чому тоді він не зупинив її? Відповідь можна знайти у Бога. Якщо будете питати Його про це, запитайте спочатку, навіщо Бог посадив у раю дерево пізнання добра і зла, і якщо вже посадив, то чому не обгородив його хоча б невеликим парканом.

Бог не обмежує свободу людей, але, звичайно, попереджає про небезпеку. І Він попередив Адама. Адам же, у свою чергу, цього не зробив. Ось первісна суть його гріха. Але все краще у Адама, отримане від Бога при створенні, залишилося, не зважаючи на всі старання сатани опустити людину до рівня інстинктів тварини, замкнути її діяльність на власних егоїстичних інтересах.

Це найкраще живе і в нас. Саме тому і сьогодні сім'я, яким би брудом не накривало її час від часу бурхливе житейське море, є найбажанішим і найціннішим надбанням для кожної людини. Саме тому так високо навіть у грішному світі цінуються вірність і жертвність. Саме тому існує варіант особливої любові – любові між чоловіком та жінкою. Її абсолютно нічим замінити не можна, більше того – її не можна знищити. Вона буде жити й міцніти, допоки існує людство.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

Для людей з активною громадянською позицією, які прагнуть навчатися, розвиватися, змінювати на краще якість власного життя, а головне – принести позитивні перетворення в життя свого міста, самі став очікуваним і справді важливим заходом.

Представники громадського сектора, політики, журналісти, підприємці, студенти – усі, хто прийшов 3 жовтня до Сумського обласного театру імені Щепкіна, вже зробив перший крок на шляху до ефективного лідерства. А «Лідерство, засноване на цінностях, змінить нашу країну» – саме під таким девізом відбувся захід, організаторами якого виступили Співдружність соціальних підприємств, громадський рух «Всі разом!» і парламентська депутатська група «За духовність, моральність та здоров'я України».

На початку – вітальне слово голови Сумської обласної держадміністрації Миколи Клочка, з ініціативи якого, до речі, вже тривалий час на Сумщині проходять молитовні сніданки. «Українці завжди були народом, якому близькі християнські, демократичні, європейські цінності. І останні події в країні продемонстрували, що прийшов час об'єднуватися, щоб змінювати на краще життя своєї області, своєї країни», – сказав губернатор.

Цінності, що змінюють місто і країну

Який шлях обрати Україні? Чи може невелика група людей ефективно впливати на суспільні процеси? Що таке місія в бізнесі? Яким чином християнські цінності впливають на піднесення економіки в країні?

Ці та інші теми порушували у своїх виступах спікери форуму, авторитетні експерти у своїх сферах: доктор історичних наук, професор Львівського національного університету імені Івана Франка Ярослав Грицак; кандидат економічних наук, член-кореспондент Академії технологічних наук України та радник трьох президентів України Олек-

сандр Пасхавер; успішний бізнесмен і засновник тренінгової компанії Сергій Розвадовський; президент Асоціації журналістів «Новомедіа», голова громадського руху «Всі разом!» Руслан Кухарчук; голова Співдружності соціальних підприємств Гліб Співаков, а також мер міста Вуглегорська Донецької області Михайло Мартинов.

«В Україні сьогодні створено всі передумови для того, щоб стати успішною країною. Українська молодь прагне до європейських стандартів життя, сформований середній клас, досить багато людей з вищою освітою. Але надзвичайно важливі при цьому цінності. За даними досліджень, найбільш успішні в

світі християнські країни, а серед християнських – протестантські», – зазначив Ярослав Грицак.

«Без реформ цінностей провести економічні реформи неможливо, – переконаний Гліб Співаков. – Тому важливо формувати групу людей, яких ми називаємо соціальними підприємцями. Прибутки вони сприймають не як мету, а як засіб, вони прагнуть через свій бізнес перетворювати суспільство. Віримо, що таких підприємців буде ставати все більше».

«Поки не зміниться суспільство, а значить, кожен із нас, впровадження європейських стандартів неможливе. Спочатку цінності – потім зміни. Нині

ми бачимо, як після Майдану на основі ціннісних переконань люди стали об'єднуватися. Виросло нове покоління, і тому є всі можливості для успіху навіть у період кризи», – підкреслив Олександр Пасхавер.

Про необхідність змін в політиці говорив народний депутат України Олег Медуніца. На його переконання, у нашої країни є шанс стати однією з найуспішніших у світі, і втратити цей шанс ми не маємо права. «Потрібно бути більш ініціативними і активними. Кількість не головне. У Христа було дванадцять учнів, а нині у світі більше двох мільярдів чоловік називають себе християнами», – сказав він.

Прозвучали на саміті відеопослання народного депутата України та голови парламентського комітету у закордонних справах Анни Голко, одного з найвідоміших топ-менеджерів України Юрія Логуша, голови дорадчої ради Львівської бізнес-школи Павла Шеремети. Були продемонстровані мотивуючі відеоролики про африканського лідера Нельсона Манделу, економічний злет Південної Кореї і принципи успішної діяльності компанії Hewlett Packard.

«Сіті Інкубатор» – шанс для активних

Велике зацікавлення в аудиторії викликала інформація про «Сіті Інкубатор». І не випадково, адже саміт – тільки старт масштабного проекту, який реалізується у 12 містах України. Як поінформував куратор Олександр Марчук, «Сіті Інкубатор» – це можливість навчання для тих, хто прагне реалізувати соціальні та бізнес-проекти, які зможуть покращити життя громадян. Найперспективніші проекти будуть підтримані організаційно та фінансово через цільові гранти.

Саміт завершено, та реалізація проекту триває. Безумовно, для розвитку Сум його значимість складно переоцінити, адже активні люди отримали реальний шанс втілити в життя свої мрії і принести благо суспільству.

«Величезна подяка організаторам. Особливо за можливість наживо поспілкуватися з такими людьми, як Ярослав Грицак та Олександр Пасхавер. Я була на заході з 15-річним сином: покоління різні, але ці два виступи справили дуже сильне враження на нас обох» (Тетяна Васильєва, сумчанка).

«Уміло підібрана команда спікерів та експертів створила несподіваний для Сум формат просування ідей, цінностей із «вплетеною» місією і забезпечила цікаве живе спілкування з представниками бізнесу та наукової школи» (Юрій Гладенко, сумчанин).

Завершився лідерський саміт спільною молитвою священнослужителів різних християнських конфесій.

Ірина ВЕРТИКОВА.

Фото: **Сергій ТИХЕНКО.**

ВІРУЮ

Мир у біблійному значенні цього слова, можливий тільки на основі праведності. Не можна відділити мир від праведності, оскільки діяльний, стійкий мир – від Бога, лише Він може його дати, тому що мир базується на Божій істині і на Його святості. Тому всі спроби нашого світу встановити мир на інших підвалинах приречені на повну поразку, як сказано в Біблії: «Немає миру нечестивим...» В іншому ж уривку читаємо: «Бо коли говоритимуть: Мир і безпечність, тоді несподівано прийде загибель на них».

У Нагірній проповіді Ісус Христос говорить: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться». Та перш ніж стати миротворцем, людина повинна мати чисте серце. Варто зазначити, що перед тим, як сказати ці слова: «Блаженні миротворці», Ісус сказав: «Блаженні чисті серцем». У своєму посланні апостол Яків говорить: «А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім мирна».... А в пророка Ісаї сказано: «А ті несправедливі як море розбурхане, коли бути спокійним не може воно, і коли води його багно й мул викидають. Для безбожних спокою немає, говорить Господь!» (Іс. 57:20).

Чому ж у світі тривають війни? Не встигли оголосити про перемир'я в одному місці, як уже починається кровопролиття в іншому. Насправді існує лише одна причина всіх воєн, незгод та кровопролиття. І причина ця – гріх! Саме гріх є поясненням всіх наших невдач, незгод, суперечок та війни, причиною всіх незгод та ворожості. Коли Бог створив світ, Він створив його мирним. Але відтоді, коли людина своїм непослухом повстала проти Творця, миру не стало.

Тому зрозуміти стан нашого грішного світу можна тільки через призму жахливого факту гріха, який ми успадкували від Адама. Відповіді ви не знайдете ні в політиці, ні в економіці, ні в різних суспільних системах. Згідно з Біблією, проблема – у серці людини, і доки серце людини не зміниться і не стане чистим, усі спроби змінити становище за допомогою зовнішніх реформ жодної користі не принесуть.

Людина завжди робить спроби здійснити зовнішні реформи (були прийняті Декрет про мир, Програма миру, укладалися мирні договори), але серце залишалося незмінним – і миру не було. Ось що пише апостол Яків, вказуючи на причину наших проблем: «Звідки війни та свари між вами? Чи не звідси, від ваших пожадлиостей, які в ваших членах воюють?». Ось у чому причина!

Отже, тільки той може бути справ-

Блаженні миротворці

Ярл ПЕЙСТІ

Той, хто хоч якоюсь мірою знайомий зі Священним Писанням, знає, що в Біблії багато йдеться про мир. Христос сказав: «Мир майте між собою», а в іншому місці Він каже: «Мир залишаю вам, мир Мій даю вам». А з якою наполегливістю закликає нас апостол Павло у своїх посланнях: «Живіть у мирі з усіма людьми».

У Біблії щонайменше 400 разів мовиться про мир; а значить, Бог надає дуже велике значення миру.

Але не лише Біблія згадує про мир. Сьогодні газети, журнали, радіо, телебачення, люди, які стоять при владі, говорять та пишуть про мир. Люди хочуть миру, але миру на нашій невеликій планеті немає.

жнім миротворцем, хто, по-перше, сам має мир у своєму серці. Якщо людина не має миру, то скільки б вона не говорила про мир, скільки б не обіцяла його, вона не здатна це зробити, тому що не має миру в собі самій.

Щоб бути миротворцями, необхідно, по-перше, мати чисте серце, стати дітьми Божими через особисте примирення з Богом через віру в Його Сина Ісуса Христа. З цього потрібно почати.

Апостол Павло так про це говорить в Посланні до римлян: «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа». Це означає, що той, хто не оправданий, миру з Богом не має. Він ворогує з Богом.

Чому між людиною і Богом немає згоди? Причина в тому, що людина не послухалася Бога і винна перед Ним. «Чи йдуть двоє разом, якщо не умовились?» (Ам. 3:3). Священне Писання стверджує, що наші тілесні думки Закону Божому не підкоряються, та й не можуть. А причина всьому – гріх, який розділив людину з Богом.

Чи є вирішення цієї проблеми? Так! Потрібен посередник, який би поклав руку свою на обох, і на грішника, і на Бога, – так проілюстрував старозаповітний Йов відповідь на це питання. Це примирення починається з того, що ми, зі свого боку, повинні визнати себе порушниками Закону Божого. Бог не чує тих, хто обманює. Він – Бог правди. Бог милостивий до грішника, але Він не може явити милості тому, хто не визнає себе грішним перед Ним.

Біблія каже: «Коли ми свої гріхи ви-

знаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити», і далі сказано, що коли людина каже, що вона не має гріха, то немає в ній істини. Вона обманщик, і мир між нею та Богом неможливий.

У Христовій притчі той пішов оправданим, хто бив себе в груди і зваив до Бога: «Будь милостивий до мене, грішного», а не той, хто розповідав у своїй молитві, який він праведний та добрий.

Той, хто щиро визнає себе грішником, також має бути готовий визнати себе гідним покарання за свій гріх. Бо є такі, які готові визнати, що вони грішні, але вважають, що покарання у вічному пеклі надто суворе й несправедливе. Мовляв, Бог любові не може так суворо покарати грішника. Проблема з такими людьми у тому, що вони не зрозуміли, який жахливий та згубний гріх! Яка це мерзота в очах Божих!

Щоб зрозуміти це, необхідно звернути свій погляд на Голгофу. Щоб знати з нас вину гріха, Бог віддав на смерть Сина Свого Ісуса Христа. Бог не міг оправдати й прийняти нас у Свою сім'ю інакше, як тільки через заступницьку жертву Свого Сина. Він не міг нам простити одним декретом, незважаючи на те, що Він Всемогутній і повний любові Бог. Його святість та справедливість вимагають справедливого покарання за гріх.

На підставі чого грішник може бути помилуваний? Визнання гріха необхідне, але цього недостатньо. Щоб примирити з Собою цього бідного і безпомічного грішника, Бог, з великої

милості Своєї, передбачив для Нього Заступника, Який взяв на Себе вину грішника і зазнав за нього покарання. У тому й проявив Бог Свою любов до нас, грішників, що поклав на Сина Свого весь наш гріх повністю. Син Божий Ісус Христос помер на хресті, Праведник за неправедних, прийняв повністю покарання за наш гріх – і таким способом викупив нас.

Тобто Бог поставив Сина Свого на місце грішника, зробивши Його гріхом за нас. Апостол Петро так пише про значення Христової смерті на хресті: «Він (тобто Ісус Христос) тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили». А пророк Ісаї за майже 700 років до розп'яття Спасителя пророкував так: «А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир». І коли Він вигукнув на хресті: «Боже Мій, Боже Мій! Для чого Ти покинув Мене?» – у ту мить твій та мій гріх був повністю покладений на Нього. Бог заступницькою смертю Свого Сина звершив повне спасіння для кожного, хто вірою прийняв Ісуса Христа як свого Спасителя. Бог усе зробив, щоб спасти нас, жодна людина не може нічого зробити для свого спасіння, ніхто не може викупити свій гріх. Христос це вже зробив, тому нам залишається тільки прийняти Його вірою.

Коли грішник кається, тобто визнає себе грішником і приймає вірою звершене Христом спасіння, у ту мить відбувається примирення між ним і Богом. «Тож немає тепер жодного осуду тим,

хто ходить у Христі Ісусі». Помилуваний і оправданий грішник має тепер повний мир у своєму серці. Він вже на суд не приходить, але перейшов від смерті в життя. Тільки така людина може бути справді миротворцем. Тепер вона може нести мир іншим, тому що вона сама має його. Блаженні миротворці, бо вони синами Божими названі будуть. Саме цих миротворців наш грішний світ і потребує.

Їх потребує і церква. Якщо є між вами, – говорить Слово Боже, – заздрість, сварки та суперечки, «то чи ви не тілесні, і хіба не по-людському робите?» (1 Кор. 3:3) Якщо один ставить себе вище від інших, якщо є суди один між одним – то це дуже принизливо для віруючих, це значить, що немає миру Христового між ними, і від цього страждає церква (див. 1 Кор. 4:6, 6:7).

І от у таких ситуаціях потрібні до-свідчені, потрібні миротворці. Вони вирішують спірні питання мирно, спокійно, розсудливо, вони проявляють повагу до інших думок, вони миряться з різними характерами, вони поблажливі до слабкості й помилок інших, вони не проявляють своєї зверхності над слабкими, вони уникають зіткнень – такі миротворці!

Миротворці не дають причини для тих, хто шукає причини! (див. 2 Кор. 11:12-13). Якщо немає миру між дітьми Божими, то Бог не чує їхніх молитов. Бог не може благословити церкву, де немає миру між братами. «Піди, примирись перше з братом своїм, і тоді повертайся, і принось свого дара...» (Мт. 5:22-25).

Це стосується не тільки церкви, але й сім'ї, тому що церква складається з членів сімей. І в сім'ї трапляються суперечки, сварки, гнів, але миротворці вмюють згладжувати гострі кути, вони мають особливу мудрість розв'язувати спірні питання.

Чи ти миротворець, чи несеш ти цю радісну вістку Божого миру світу, що гине? Якщо ні, то це, напевно, тому, що ти ще не пережив цього миру з Богом сам. Якщо це так і ти не знаєш Бога, якщо ти все ще ворогуєш із Ним, не маєш миру й спокою у своєму серці, то я переконливо прошу тебе: примирися з Богом!

Ти говориш, що не гідний, ні на що не здатний. Але ж питання не у твоїй гідності чи придатності. Якщо говорити про придатність, то найкраща придатність – це наша непридатність. Саме таких Бог готовий прийняти. Прийди до Ісуса зараз таким, який ти є. Він чекає тебе. Він каже: «Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть».

«Церкви – невід'ємна частина громадянського суспільства»

Парламентська Асамблея Ради Європи заявила, що релігія наново отримала особливе становище в європейському суспільстві, а релігійні організації повинні брати участь у суспільному житті.

Про це йдеться в Резолюції ПАРЄ № 2076 (2015), прийнятій 30 вересня 2015 року за результатами обговорення на засіданні в Страсбурзі. При цьому 68 делегатів проголосували на підтримку цієї ініціативи, восьмеро утрималися та шестеро (переважно з групи соціалістів) проголосували проти, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Держави-учасниці Конвенції (з прав людини) повинні також прагнути знайти справедливий рівновагу між конфліктуєчими інтересами у зв'язку із здійсненням свободи думки, совісті і релігії та інших прав людини і основних свобод – таких, як право на повагу до приватного і сімейного життя, право на свободу вираження думок і заборона дискримінації», – наголошується у Резолюції ПАРЄ.

Асамблея закликає національні уряди більше враховувати потенціал релігійних громад, щоб працювати задля діало-

гу, взаємного визнання і солідарності.

Релігійні громади повинні мати можливість здійснювати право на свободу релігії «безперешкодно і без дискримінації», сповідувати свою віру відкрито і вільно відповідно до своїх власних обрядів. Крім того, Асамблея закликала держави прагнути до «розумного пристосування» щодо спірних релігійних практик, зокрема, на робочому місці, з метою гарантування ефективного рівності у праві на свободу віросповідання.

Парламентська Асамблея вважає, що принцип світськості не вимагає усунення релігії з соціального простору. Навпаки, цей принцип, якщо його правильно тлумачити і здійснювати, захищає можливість для різних релігійних та нерелігійних вірувань мирно співіснувати, коли всі сторони поважають загальні принципи і цінності.

Асамблея також підкреслює, що «освіта є ключем до боротьби з невіглазством», ламаючи стереотипи, будуючи взаємну повагу та заохо-

чуючи до підтримки «життя разом».

У Резолюції наголошується, що релігійні організації треба розглядати як партнерів у розвитку інклюзивного та взаємодоповнюючого суспільства, поважаючи принципи незалежності політики від релігії та верховенства права.

У цьому контексті ПАРЄ рекомендує державам – членам Ради Європи гарантувати, що релігійні громади та їх члени можуть зробити їх думку публічно відомою, не піддаючись цензурі, а також здійснювати своє право на свободу вираження поглядів, свободу мирних зборів і свободу використовувати засоби масової інформації.

Наостанку Парламентська Асамблея рекомендувала Комітету Міністрів створити

«платформу для діалогу між Радою Європи та високопоставленими представниками релігій і неконфесійних організацій», щоб просувати цінності, які підкріплюють «життя разом». Про це зазначається у Рекомендації ПАРЄ № 2080 (2015), прийнятій на додаток до Резолюції.

Варто наголосити, що під час обговорення ПАРЄ розширила текст Резолюції кількома поправками від української делегації. «Ми захищаємо християн, особливо там, де вони у переслідуваннях. А також закликаємо держави – члени Ради Європи не обмежувати віру на догоду секулярному суспільству», – сказав у коментарі для ІПС народний депутат Павло Унгурян, член української делегації в ПАРЄ.

Прочитавши історію І. Ю. Воронаєва, я довгий час не міг заснути. В уяві прокручувалися картини з його життя: радикальне покаяння, еміграція в Америку, повернення в Одесу, відкриття першої п'ятидесятницької церкви в СРСР, концтабір і мученицька смерть. Що спонукувало людей у той час так радикально служити, так вірити Богові попри заборони, тюрми і знущання? Можливо, вони знали щось таке, чого ми сьогодні не знаємо?

Микита Петрович Черкасов народився 1885 року в Оренбурзькій губернії. 1907 року, під час військової служби в Ташкенті, він прийняв Христа в баптистській церкві. Практично відразу після покаяння Черкасов почав усюди і всім проповідувати свою «нову віру». Коли влада дізналася, що він став баптистом, його кинули у в'язницю. І ось одного разу, перебуваючи на карантині, Микита Петрович почув чіткий голос з

неба: втікай! І він зважився на втечу...

Вистрибнувши з вікна, Черкасов направився в дім до знайомих баптистів, щоб переночувати. Один із присутніх там братів, Іван Юхимович Воропаєв, вирішив віддати йому свій паспорт. Змінивши букву з «п» на «н», Воропаєв втік до Сибіру. У 1912 році він разом зі своєю дружиною перейшов кордон Китаю і через Японію прибув до Америки. У Сан-Франциско Воропаєв вступив в духовну академію. Після закінчення навчання він став пастором в Лос-Анжелесі, потім — у Сієтлі, а з часом його перевели в Нью-Йорк.

У Нью-Йорку дочка Воропаєва подружилася з дівчинкою із п'ятидесятницької церкви, і, відвідавши їх служіння, вона була хрещена Святим Духом. Іван Юхимович побачив, що духовне хрещення дуже сильно змінило поведінку його дочки-підлітка. Це справило на нього велике враження і спонукало ще більше шукати Бога. Незабаром і сам Воропаєв заговорив іншими мовами. Коли його друзі дізналися про це, то були шоковані... Як

За проповідь Євангелія його згодували собакам в радянському концтаборі

такий інтелегентний і освічений чоловік міг так опуститися, щоб молитися на мові «фанатиків»?

У 1919 році пастор Воропаєв склав повноваження у своєму об'єднанні і відкрив нову церкву в Мангеттені. Новий рух почав зростати, і протягом кількох років були відкриті російськомовні церкви в Бостоні, Філадельфії і Джерсі-Сіті. Іван Юхимович бачив, як Бог його благословляв і вживав в Америці.

Але одного разу сталася несподівана подія. На одному молитовному зібранні Бог

промовив до нього: повертайся в СРСР і проповідуй українському і російському народам про хрещення Святим Духом.

15 липня 1920 року сім'я Воропаєвих (на той час у них вже було п'ятеро дітей) вирушила з Нью-Йорка в СРСР. Через проблеми з проїздом протоки Босфор в Туреччині вони висадилися в Болгарії, і за рік, проведений там, відкрили 18 церков!

Врешті-решт, у серпні 1921 року Воропаєв прибув до Одеси і відразу почав проповідувати про силу Божу. Дуже швидко була організована перша спільнота в Одесі, почалася робота в інших містах Радянського Союзу. До 1924 року «Воропаєвські спільноти» (як їх тоді називали) появились практично у всіх областях України. Цікаво, що Божої присутності була дуже відчутною на тих служіннях, і Дух Божий працював непередбачувано. Релігійні лідери того часу називали новий рух «трясунами» через емоційність їх зібрань.

Щоб поширювати вчення п'ятидесятниці, Іван Юхимович почав видавати журнал «Євангеліст», який поширювався тиритисячним тиражем.

1929 року Одеська церква нараховувала понад 500 членів, було відкрито більше 400 церков, які налічували понад 25 тисяч членів по всій Україні... Доволі непогані результати за вісім років.

Але з настанням 1930 року все змінилося. Іван Воропаєв і його дружина Катерина

були заарештовані. Їх обвинувачували в підриві укладів Радянського Союзу і відправили на заслання. Історія мало відома, що відбувалося в їх житті далі, окрім кількох фактів із різних джерел.

Катерина Воропаєва провела в тюрмі і на засланням загалом 25 років. У 1960 році за клопотанням американського президента Ейзенхауера, який особисто просив Хрущова за неї, вона могла повернутися до США.

А як склалася доля Івана Юхимовича? У журналі «Євангеліст» і на присвяченій йому сторінці у Вікіпедії, є посилання на спогади очевидця-співкамерника. За його словами, відбываючи каторгу на крайній півночі, приблизно на восьмому році терміну, Воропаєв відстав від колони ув'язнених по дорозі з роботи в концтабір через сильну втому. Конвоїри, не бажаючи витрачати свій час, спустили на нього сторожових собак. Ті його так розшматували, що через кілька годин Воропаєв помер...

Прочитавши його історію, я зі сльозами на очах думав: а на що я готовий піти заради Ісуса?

Роман САВОЧКА.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «БЛАГОДАТЬ»

с. Софіївська Борщагівка, вул. Київська, 40

НЕДІЛЯ – 10 год.

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viruuy.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вікторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вікторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.

Av. Pablo Neruda 106 Local 5

L1 «Metro» Alto del Arenal,

C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ

о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ

о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоного, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКИЙ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15; (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надзерна, 1; КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНИВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; ЧОРТКІВ, вул. Незалежності, 76;
с. КАМ'ЯНИКИ, вул. Тернопільська;
с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
тел. +39 (329) 735-26-92.

ВІРУЮ

№ 10 (201)
жовтень 2015 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruuy.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.